

1956 júniusában Vácon születtem. 1974-ben végzett diáktársaimmal most vagyunk 60 évesek. Vácon az Irgalmasrendi Kórház III e. 1-es kórterme 1956-ban szülészoba volt, most ebben a kórházban vagyok orvos igazgató. Mi történt az elmúlt 60 évben velem és velünk? Gyermekkoromat szülőfalumban Zebegényben töltöttem, ahol a család és az iskola mellett nagy hatással volt rám a gyönyörű környezet a Duna és a hegyek közelsége. Innen kerültem Esztergomba ahová György bátyám is járt. (1970/R) Így kicsit az „öregek” Ignác és Antal atya hatása is bennem élt a 70-es évek érkező fiatal atyák lelkülete mellett. Sokan mondják, hogy nekünk egy életre szóló, tartós barátságaink csak a ferences diákok közül maradnak. Ez többnyire így van és azt gondolom ezt a köztünk élő, életüket nekünk szentelő ferences atyáknak köszönhetjük.

Ebben az időben ismertem meg a nagymarosi találkozókat szervező „dunakanyari atyákat” Major Sándort, Balás Bélát és Kerényi Lajost. Érettségi után Budapestre kerülve találkoztam Blanckenstein Miklóssal és a zugligetiek vezetőjével Kozma Imre atyával. A váci indulásomtól a mai napig a már orvosként megismert Bánk József érsek úr gondolatait juttatja eszembe: „Olyan lehetetlen és zavaros életed folyása... A világba kutasítottan sorsüldözötten vetődsz erre-arra. Valami véletlen mindig közbejön. És még beszélnek isteni Gondviselésről? „Isten görbe vonalakon is egyenesen ír.” Állj fel életed magaslati pontjára, nézd végig a megtett utat. Gyermekkorodtól! Bámolni fogsz! Az a sok cikk-cakk csak látszat. Életed igazában nyílegyenes vonalon futott mind a mai napig. Eme látásra aligha jutsz el fáradság és becsületesség nélkül. De a végén letérdelsz, imádod az isteni Gondvislést és eltelsz rendíthetetlen bizalommal.” Az áldozatkész jó atyák mellett „földimet” Beer Miklós püspök atyát kell említenem, aki a nagy „cikk-cakkjával”, Zebegény-Márianosztra-Pilismarót – Esztergom-Vác előttem jár.

Az életem mint mindenkinek gyorsan szaladt. Kezdetben a Váci Kórház kardiológiai osztályán dolgoztam, majd házi orvos lettem és vagyok. Magam és munkatársaim betegekért folytatott küzdelmét látva Madách Mózes jut eszembe, melyet osztályfőnökünk Marik Tamás atyának köszönhetően láttunk. Mózes, Sinkovics Imre a zsidó néppel az aleukidák ellen harcolt és ha karját kitarta serege a győzelem felé haladt. Később azonban elfáradt és a győzelem érdekében egy-egy harcos támasztotta alá karjait. A mindennapi munkánk során így próbálunk mi is egymásnak segíteni, hogy betegeink és társaink ne essenek el a harcban. Sokszor az „aleukidák” kerülnek ellentámadásba. Mégis azt hiszem ahogy a választott népet, úgy bennünket is segít a Jóisten.

Az esztergomi évek és munkám mellett még egy csodálatos családdal is megajándékozott az élet. Egyetemi éveim alatt megismertem a feleségemet Sacit, akivel Nóra, Beáta, Zsolt, Bálint, Péter, Márk, Imre és Szabolcs gyermekeinket neveljük. Hát őértük igazán érdemes volt fáradozni, ezt mindenki tudja akinek megadatott. Azt is, hogy mennyi a gond az öröm mellett. Öröm ha egészségesek, ha sikeresek, ha megállják a helyüket az életben, ha épségben hazatérnek külföldről, ha legbelül még istenhívők maradnak. Ez utóbbi olyan nekem is mint a betegellátás. Mindkettőért naponta meg kell küzdeni. A nap végére a betegektől ki kell érdemelni az orvos jelzót, de ezért másnap és minden nap meg kell küzdeni. Az istenkapcsolat kicsit könnyebb, mert az nem csak rajtam múlik és a Másik Fél nagyon bőkezű. Húsz évvel ezelőtt az iskola és a jezsuiták jóvoltából 3 hónapig ösztöndíjjal a Leuveni Katolikus Egyetem Kardiológiai Klinikáján tanultam Belgiumban ahova Dauner Jóska osztálytársammal mentem volna, azonban ő munkája miatt itthon maradt. Ez akkor felért nekem egy Camino zarándoklattal és egy igazi világszínvonalú továbbképzéssel. Itt ekkor már 15-20 szívátültetést végeztek évente. Évek múlva Józsi 50 éves születésnapját még meg tudtuk ünnepelni csodálatos feleségével és gyermekeivel, de később hirtelen meghalt. Azt hiszem őmiatta is rendszeressé váltak osztálytársaimmal a találkozók, megértettük az élet megismételhetetlenségét, a szeretet

fontosságát. Néhány éve Kiss Laci osztálytársunkat szívtranszplantációval mentették meg és él. Mindkettőjük élete teljes. A kórházban , ahogy a váci ferences templomban is van egy kis tál idézetekkel amit az arra járók eltehetnek aznapra. Nemrég „húztam” egyet és kb. ez volt: ne féljünk a haláltól, hiszen csak az Isten egyik kezéből átesz minket a másikba.

Azt gondolom mindannyian örültünk, hogy a Szentatya a mi Assisi Szent Ferencünk nevét választotta és az ő lelkületével kormányoz! Ez mindannyiunknak erőt ad. Egy riporter egyszer megkérdezte tőle mit tart magáról. Azt válaszolta: egy bűnös ember vagyok, akit megtalált az Isten irgalma. Számomra fontos még, hogy megnyitotta az Irgalmasság Évét, hiszen a Betegápoló Irgalmasrend Váci Kórházában munkatársaimmal így próbálunk szolgálni. A rend jelképe a gránátalma, mely megérve szerteszórja magjait mintegy mutatva, hogy szeretetünket és életünket bátran „pazaroljuk” betegeinkre, embertársainkra.

Néha az embereket megkérdezik mikor volt boldog az életében? A sok boldog időszak mellett azt hiszem a közeli Duna-parti és a nagymarosi homokszigeti fürdőzéseket választanám, amikor a gyerekeinkkel önfeledten fürödtünk és építettük a csöpögtető várakat.

Történetem végére érve látom, hogy túl szépre sikerült mert nem a hibáimról és vereségeimről írtam, hanem főleg másokról. Ezeket szívesen elmondom egy pohár bor mellett , de addig is higgyétek el ugyanolyan egyszerű és normális ember vagyok mint bármelyik ferences diák!

dr. Hirling András, 1974/B